

אשתו הישראלית של צ'רלי הירושלמי הפסידה את בתה לאשה דנית והתנחמה עם קצין מצרי

ממציאריים

ביאהבה

ישראלית וקיים עימה ידדות הדוקה מאוד. "הוא היה סימפאטי מאוד", מודה אן, כיום.

יתכן שהיה יוצא מזה הרבה יותר מסתם סימפאטיה — אלא שאן נאלצה להפסיק את שהותה בארצו של נאצר, לאחר שבילתה כל חודש פברואר 1967 בקאהיר ובמצריים בכלל.

היא קיבלה מכתב בו מודיע צ'ארלי ש הוא מוכן, סוף־סוף לתת לה גט. אן נפרדה מן הקצין המצרי שלה, ארוה את המזוזה הכבודת שלה — וטסה לדניה.

★ ★ ★

עם עברו עליה ועוועים נוספים. קודם כל — הפגישה עם בתה הקטנה. כשהפגיש צ'ארלי את האם והבת, קראה הן פעוטה לאן דודה, בעוד שהדנית זכתה מפיה של הילדה לכינוי אמא.

שנית — היחס של צ'ארלי עצמו. עת

לראות את בתה הקטנה, שהיתה עם צ'ארלי ועם הדנית.

★ ★ ★

ב בורה הצרפתית ציפתה לה אכי זכה נוראה: נודע לה, שצ'ארלי נסע לדניה לביתה של הדנית שלו, אשר הרתה לו, בינתיים.

מובן מאליו שבן־סימון לקח את בתה הן קטנה של אן איתו.

גם ההודעה, אותה קיבלה באותו יום ממש, ואשר בישרה לה על מענק מטעם מר סד ממשלתי שודי, עבור עבודתה לשיפור תנאים סוציאליים כפריים, לא שימחה את ליבה.

אולם אן בן־סימון היא אשה מעשית: היא החליטה שעליה לצאת מן הדיכאון — וחי פשה מקום בו תוכל לעבוד, ולהשתמש ב־מילגת השוודית.

היא מצאה אותו: כפר מיצרי נידה. "הייתי תמיד סקרנית נורא למה שקורה ב־

אן והקצין המצרי

בצילום שנלקח שולקח בפברר קאהירי והי מעיד על ייחוסם של השניים (פניו של הן קצין נמחקו כדי למנוע פגיעה אפשרית בו).

שבוע קיבלה ישראלית, המתגוררת בפאריס, מכתב־אהבה ממצריים: "הזרי לקאהיר", כתב לה הקצין, ברגש גות ובסיגנון אוהב.

"בואי אלי ונתחתן. זה שאת ייחודית — לא יפריע לאושרנו. אני נשבע לך!"

"העיקר — שתבואי מהר."

כשקיבלה אן בן־סימון (30) את המכתב, בדירתה הקטנה שברובע ה־16 של פאריס, היא חיככה: אומנם לא היה בכוחותיה של הישראלית לנסוע, פעם נוספת, למצריים, אך פנייתו של הקצין בכל זאת החניפה לה.

★ ★ ★

אן בן־סימון נולדה בפאריס — אבל במשך שמונה שנים היתה לא רק ישראלית, אלא תושבת־קבע בקפה הסטר דנטים המנוח של ירושלים, ניצן.

שם גם הכירה את המלצר ואיש־הבוהמה צ'ארלי בן־סימון — ונישאה לו.

הזוג חי חיים פחות ממאושרים — זמן מה. צ'ארלי עבד, וכעבור זמן־מה אף פתח בירושלים מסעדה קטנה בשם ביטרו, אשר במיזחיה הקצרים הפכה למרכז־ההוללים והמצ'זבטים של הבירה.

ואז באו הצרות: צ'ארלי הכיר תיירת דנית לא־יהודיה — והתאהב בה.

אן, שלא יודעת פשרות, ביקשה גט. היא קיבלה רק פרידה. צ'ארלי סגר את המסעדה, לקח את הדנית ואת ילדתה הקטנה של אן ונסע לחו"ל.

★ ★ ★

אן החליטה שעליה לשכוח — וי משום כך נסעה להודו.

שם, במשך שנה תמימה, הסתגרה באחד הכפרים ההודים הנידחים ביותר — וזאגה לשיקומו ולשלום תושביו.

אמאציה ראו ברכה — ובתום השנה לא זו בלבד ששיפרה לאין־שיעור את מעמדו של הכפר, אלא אף זכתה לתואר־כבוד של "ראש כפר ושבת".

עבודתה הסוציאלית של הישראלית־הצר־פתית זכתה גם בפרס חשוב לא פחות: עיתונאי שוודי שביקר בכפר, התרשם כל־כך ממאמציה ומאישיותה — שהבטיח להשיג לה מילגה.

אלא שאן בן־סימון לא כל־כך האמינה במילגה הזאת — על כך, עם תום עבודתה בהודו, לקחה את הרגליים ונסעה — לפאריס.

אן ליד הפיראמידות

אחת מן התמונות הרבות מתוך האלבום הן פרטי של אן, המכיל מזכרות רבות מארץ בעת השבועות שבילתה אן החורף במצרים.

הדנית ושני הילדים

של צ'רלי, הבת הן גדולה שלו ושל אן והבן הקטן שלו ושל הדנית, אותה הכיר בירושלים בעת היותו בעל הביסטרו, ואשר עמה עבר לקופנהאגן, בה היא מגדלת את שני ילדיה.

החולים, חיזורת, שקטה — וללא התחייבו־יות.

ואו, בדירתה, מצאה את מכתבו של הן קצין המצרי.

"אינני יודעת מה לעשות", היא אמרה, השבוע, בעצב, לכתב העולם הזה בפאריס. "הוא סימפאטי כל־כך ויתכן שיהיה לי טוב, על אף שהוא מצרי."

"מצד שני — אוכל להמשיך במצריים את עבודתי הסוציאלית."

"אבל נורא היתי רוצה שיהיה שלום, כדי שאוכל, לפחות, לבקר מפעם לפעם ב־ירושלים שלי."

צ'רלי ובחו

איש הבוהימה, בעלה־המסעדה, המלצר ו־נהג־לעת־מצוא, עם בתו הבכירה, שנול־דה לו מנשואיו הראשונים, בחברתה של אן, ממנה התגרש רק לפני כחצי שנה, אחרי עיכובים ממושכים בפרוצדורה של הגירושים.

מצריים, היא מסבירה, "אז החלטתי לנסוע לקאהיר — ומשם לכפר כלשהו."

★ ★ ★

דבר לא קשה עליה במיוחד: כי אן בן־סימון מתזיקה עדיין, נוסף ל־דרכונה הישראלית, בדרכון צרפתי.

גם המצרים לא עשו לה שום קשיים — אם כי ידעו שהיא יהודיה.

להיפך — המצרים השתדלו נורא להוכיח שהם אנטי־ישראלים אבל לא אנטי־שמיים.

במיוחד השתדל קצין־צבא מצרי יפה־תואר. הוא כל־כך השתדל עד כי התאהב ב־

קצינים בכירים הודה מאנקיביץ — לפי דרישתה המפורשת של מוסקבה, ובפועל הישיר של הקומוניסטים הקיצוניים בורשה, המכונים הפארטיזנים.

הם הסתמכו, במאמציהם האנטי־יהודיים, על דברי חברו של מאנקיביץ, גומולקה (המשך בעמוד 26)

(המשך מעמוד 24) "הסטייה הציונית של הצבא הפולני, כפי שהגדיר זאת אחד מאנשי הפוליטבירו, הם גרמו לפיטוריו של הגנרל גסטלאב (הסנאט) מאנקיביץ, הממונה על התעופה הפולנית, יהודי — ואחד מחבריו של גומר לקה למאסר בשנת 1950.

יחד עם עוד שני קציני מסכ"ל וחמישים

ובארץ בכלל." פרופסור שלוניאק אינו אדם נקמני. אולם מעשה־נקמה נגד אויבי המכון לביודינאמיקה בכל זאת עשה, לפני צאתו: עוד בזמן שאשתו רולין ארוה את הן מוזרות, אירגן הפרופסור המבריק, בשקט, תרומה של שלושת רבעי מיליון לירות — כדי שמכוננו האהוב ימשיך לפעול גם ב־היעדרו.

במדינה, אלא גם הנהלת־מכון־היצמן — הן נתונה ללחצים מפלגתיים מובהקים. אלא שאי־אפשר היה לחיות, זמן רב, ב־אחירה מורעלת. כשנשאל הפרופסור, לפני צאתו, על־ידי כתב העולם הזה אם הוא יורד ענה:

"כן. אני אומנם אחזור הנה לפעמים, אם יזמינו אותי להרצאות חד־פעמיות. אבל אני לא אעבוד יותר במכון —